

Popa Tanda-caracterizare

Popa Tanda este personajul principal al nuvelei „Popa Tanda” de Ioan Slavici. Este un personaj eponim pentru ca da numele nuvelei. Titlul este construit dintr-un substantiv comun „popa”, nume de profesie si substantivul propriu „Tanda” , porecla data preotului Trandafir de catre sateni. Porecla este un derivat ironic de la verbul „a tandali”.

In nuvela apar personaje secundare: preoteasa, Marcu Florii, clopotarul Cozonac si personaje episodice: Trandafirica, Costel, Mariuca. Rolul acestor personaje este de a desavarsi portretul eroului principal. Parintele este un personaj rotund, adica evolueaza, poate emotiona si isi poate asuma roluri tragice. Astfel totul se transforma intr-o pledoarie pentru echilibrul moral, pentru chibzuinta si intelepciune, pentru fericire prin iubire de semeni.

La inceput parintele este caracterizat direct de catre narator. Acesta ne spune ca parintele „este cam greu la vorba si aspru la judecata”. Afirmatia sugereaza intransigenta morala si spiritul critic al personajului. Portretul fizic tine tot de caracterizarea directa fiind succint. Parul si barba parintelui incaruntesc in timp, dar rasul si vorba ii raman aceleasi.

Marturia oamenilor din Saraceni dupa prima predica, este tot un mijloc al caracterizarii directe. Satenii se mira de de predica si spun ca asa un preot „n-a mai fost prin Saraceni”. Consemnarea actiunilor si atitudinilor eroului este un mijloc al caracterizarii indirecte. Parintele

incearca toate mijloacele pentru a-i face pe saraceni sa-si schimbe viata si mentalitatea.

Mai intai le vorbeste frumos in biserica si le spune ca „viata este un dar dumnezeisc”. Cand oamenii nu mai vin la biserica, parintele nu se da batut si se duce dupa ei. Tenace si puternic, preotul le da sfaturi saracenilor oriunde ii intalneste: „la camp”, „la deal”. Pentru ca sfaturile nu folosesc la nimic, parintele incerca batjocura, dar oamenii nu vor sa-l asculte, si-l poreclesc „Popa Tanda”. Maniat, parintele ii ocareste in dorinta de a-i indemna la munca, dar satenii ii raspund si ei cu ocari si cer sa fie mutat din satul lor. Increderea in dreptate si munca sunt un mijloc al caracterizarii indirecte. Lucid, parintele isi intelege situatia si-si asuma exilul, atat cel exterior, de la Butucani la Saraceni, cat si cel interior. Pentru a-i sugera complexitatea sufleteasca, autorul foloseste si monologul interior. Personajul nu este surprins numai in ipostaza de „om al fasptei” ci si in aceea meditativa. Parintele este ingrijorat de soarta familiei sale, iar mai apoi deznadajduit ii cere ajutorul lui Dumnezeu.

In cele din urma, parintele ii schimba pe sateni prin exemplul personal. Harnic si intreprinzator, parintele isi repara casa, isi cumpara cai. Influentati de acest model, saracenii incep sa-i multumeasca si totul in sat se schimba. Biserica se inalta cu pereti albi si turn sclipitor. Gradinile sunt pline de pomi, iar casele sunt aratoase.

In finalul nuvelei autorul prezinta din nou in mod direct, prin intermediul epitetului triplu pe parintele Trandafir: batran dar „tot verde, vesel si harnic”, inconjurat de nepoti, de copii si ocrotit cu dragoste de preoteasa. Taranii care treceau pe drum se rugau de sanatate si ii urau multi ani „ca este omul lui Dumnezeu”.

Personajul este caracterizat si prin felul in care vorbeste. Vorbele sale sunt cand aspre, cand blande si transmit invatatura christica.

Slavici a construit acest personaj pentru a evidentia rolul preotului, care prin exemplul personal poate schimba viata si mentalitatea inapoiata a oamenilor.

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!